

บทความวิจัย

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพัฒนาการทางภาษาในเด็กวัยเตาะแตะ

วรรณศิริ พรหมวิชัย* นุจรี ไชยมงคล** และยุณี พงศ์จตุรวิทย์***

คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา 169 ถนนลงหาดบางแสน ตำบลแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี 20131

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพัฒนาการทางภาษาในเด็กวัยเตาะแตะ

แบบแผนการวิจัย: การวิจัยแบบความสัมพันธ์เชิงทำนาย

วิธีดำเนินการวิจัย: กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้ปกครองที่นำเด็กวัยเตาะแตะมารับบริการที่คลินิกเด็กดี โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล จังหวัดชลบุรี คัดเลือกโดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน จำนวน 97 ราย เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล ได้แก่ แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป แบบสอบถามพื้นอารมณ์ของเด็ก และแบบคัดกรองพัฒนาการทางภาษาของเด็กวัยเตาะแตะ วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนา การทดสอบไค-สแควร์ และการวิเคราะห์ถดถอยโลจิสติก

ผลการวิจัย: เพศของเด็ก (ชาย) และจำนวนชั่วโมงเฉลี่ยที่เด็กดูโทรทัศน์ วีดีโอ หรือเล่นเกมสคอมพิวเตอร์ ตั้งแต่ 2 ชั่วโมงต่อวันขึ้นไป มีความสัมพันธ์กับพัฒนาการทางภาษาล่าช้า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\chi^2 = 18.50, p < .001$ และ $\chi^2 = 6.48, p < .05$) และเด็กชายมีโอกาสพัฒนาการทางภาษาล่าช้าเป็น 6 เท่าเมื่อเทียบกับเด็กหญิงในวัยเดียวกัน ($OR = 6.26, CI = 2.38-16.47$)

สรุป: เด็กชายวัยเตาะแตะมีโอกาสพัฒนาการทางภาษาล่าช้ากว่าเด็กหญิงในวัยเดียวกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเด็กที่ดูโทรทัศน์ วีดีโอ หรือเล่นเกมสคอมพิวเตอร์นาน 2 ชั่วโมงต่อวันขึ้นไป พยาบาลและผู้มีหน้าที่ดูแลสุขภาพเด็กควรให้คำแนะนำผู้ปกครองในการเลี้ยงดูในการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาที่เหมาะสมโดยเน้นในเด็กเพศชาย

คำสำคัญ: พัฒนาการทางภาษา / เด็กวัยเตาะแตะ / เด็กชาย / จำนวนชั่วโมงเฉลี่ยต่อวันที่ดูโทรทัศน์ วีดีโอ หรือเล่นเกมสคอมพิวเตอร์

* นิสิตหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพยาบาลเด็ก คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

** รองศาสตราจารย์ คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

*** ผู้ช่วยศาสตราจารย์ คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

บทนำ

เด็กวัยเตาะแตะเริ่มมีพัฒนาการทางภาษาที่สื่อสารกับผู้เลี้ยงดูได้ และเมื่อเด็กอายุ 2 ปีขึ้นไปสามารถเข้าใจและสื่อสารด้วยการใช้ภาษาทั้งคำพูดและท่าทางได้ ซึ่งเด็กวัยนี้อาจพูดได้เร็วช้าต่างกัน (นิชรา เรื่องดารกานนท์, 2551) รายงานการศึกษาพัฒนาการทุกด้านของเด็กไทย ปี พ.ศ. 2551-2552 ในกรุงเทพมหานคร และ 16 จังหวัดใน 4 ภาค พบว่า เด็กอายุ 2-3 ปี ร้อยละ 47.4 มีพัฒนาการทุกด้านไม่สมวัย และมีพัฒนาการทางภาษาล่าช้าที่เป็นปัญหา คือ การพูดช้า (นิชรา เรื่องดารกานนท์, 2551) พัฒนาการทางภาษาในเรื่องการพูดของเด็กเกิดจากการทำงานร่วมกันของสมองและอวัยวะส่วนต่างๆ ซึ่งถูกกำหนดโดยปัจจัยทางพันธุกรรม ปฏิสัมพันธ์กับภาวะแวดล้อม สุขภาพ โภชนาการ และประสบการณ์การเรียนรู้จากคนรอบข้างเป็นขั้นเป็นตอน (สุมาลี ตีจงกิจ และคณะ, 2550) ในการวิจัยนี้ใช้ทฤษฎีพัฒนาการของ Piaget (1986) ที่กล่าวว่า การเรียนรู้ภาษาเป็นผลจากความสามารถทางสติปัญญา เด็กเรียนรู้จากการมีปฏิสัมพันธ์กับโลกที่อยู่รอบตัว เด็กจะเป็นผู้ปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมโดยใช้ภาษาของตน นอกจากนี้ Piaget อธิบายว่าพัฒนาการทางภาษาของเด็กเกิดขึ้นไปพร้อมๆ กับความสามารถด้านการให้เหตุผล การตัดสินใจ และด้านตรรกศาสตร์ เด็กต้องการสิ่งแวดล้อมที่จะส่งเสริมให้เด็กสร้างกฎ ระบบเสียง ระบบคำ ระบบประโยค และความหมายของภาษา พัฒนาการทางภาษาในเด็กวัยเตาะแตะมีความสำคัญเนื่องจากเป็นช่วงที่สมองกำลังเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว (นิตยา ศษภักดี และคณะ, 2552) เด็กเริ่มรู้จักกฎเกณฑ์ของภาษา รู้จักใช้ไวยากรณ์ ภาษาพูด เด็กสามารถพูดเป็นวลีและประโยคสั้นๆ ได้ แต่ยังคงเรียนรู้คำศัพท์ต่างๆ และเสียงที่ใช้ต่อไป (ศรียา นิยมธรรม, 2548) บทบาทของผู้ปกครองในช่วงนี้ถือว่ามีส่วนสนับสนุนในเรื่องการเรียนรู้ภาษาของเด็ก สิ่งสำคัญ คือ การ

ตอบสนองจากบุคคลใกล้ชิด ด้วยการพูดคุยโต้ตอบ การเสริมแรง และเป็นแบบอย่างที่ดีในการใช้ภาษา (อารีย์ คำสังฆะ, 2554)

จากการทบทวนวรรณกรรม พบว่า เพศมีผลต่อพัฒนาการทางภาษาของเด็ก โดยเด็กหญิงมีทักษะทางภาษาดีกว่าเด็กชายในด้านคำศัพท์ การออกเสียง โดยมีอัตราส่วนการพูดช้าเพศชายต่อเพศหญิง เท่ากับ 1.9:1 (ฮาตารี รอดชำนาญ, 2552; ปริญา หลวงพิทักษ์ชุมพล, 2545; ศิริลักษณ์ พนมเชิง, 2556; Coplan, 1995; Medinnus & Johnson, 1969) พันธอารมณ์เด็กเลี้ยงยาก มักทำให้คนรอบข้างไม่อยากพูดคุยกับเด็ก ส่งผลต่อพัฒนาการทางภาษา ด้านการพูด (ศิริลักษณ์ พนมเชิง, 2556) เด็กจะมีความวิตกกังวลได้ง่าย และอาจเป็นปัจจัยที่มีส่วนในการเกิดภาวะที่เด็กไม่พูดในบางสถานการณ์ เช่น ที่โรงเรียน สถานที่สาธารณะต่างๆ ที่เด็กไม่คุ้นเคย (สรินนา อรุณเจริญ และรวีวรรณ รุ่งไพรวลัย, 2555; Cohan, Price & Stein, 2006; Scott & Beidel, 2011) วิธีการเลี้ยงดูที่ไม่เอื้อต่อการเรียนรู้ทางภาษา เช่น บิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูไม่มีเวลาพูดคุยหรือเล่นกับเด็ก พูดน้อยส่งผลทางลบต่อพัฒนาการทางภาษา ด้านการพูดของเด็ก (ศิริลักษณ์ พนมเชิง, 2556) ผู้เลี้ยงดูเด็กส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ร้อยละ 87.2 โดยเป็นแม่ของเด็ก หรือเป็นยาย เป็นย่าของเด็ก อายุของผู้เลี้ยงดู อยู่ระหว่าง 20-30 ปี ร้อยละ 40.2 ซึ่งมีความสัมพันธ์กับพัฒนาการทางภาษาของเด็ก (สกวรัตน์ เทพรักษ์ และคณะ, 2557) เด็กสามารถเรียนรู้คำศัพท์ได้มากยิ่งขึ้นถ้าอยู่กับผู้ใหญ่ตลอดเวลา และมีโอกาสในการพัฒนาทักษะด้านภาษาได้ดีขึ้น (ฮาตารี รอดชำนาญ, 2552) การที่ในบ้านมีเด็กคนอื่นๆ อยู่ด้วย ได้อยู่ใกล้ชิดกับพี่น้องส่งผลให้พัฒนาการทางภาษาของเด็กวัยเตาะแตะเร็วยิ่งขึ้นและเป็นไปอย่างเหมาะสม (นิชรา เรื่องดารกานนท์, 2551; ฮาตารี รอดชำนาญ, 2552) เมื่อเด็กวัยเตาะแตะเข้ามาอยู่ในสถานรับเลี้ยงเด็ก จะมีเด็กคนอื่นๆ ครู และพี่เลี้ยงเด็ก

อยู่ในสถานที่เดียวกัน ซึ่งจะมีการพูดคุยสื่อสารกัน ยิ่งเด็กอยู่ในสถานรับเลี้ยงเด็กเป็นเวลานานจึงมีความเป็นไปได้ที่เด็กจะมีพัฒนาการทางภาษาเพิ่มมากขึ้น (นิชรา เรื่องดารกานนท์, 2551) และถ้าเด็กได้เล่นกับเพื่อน เด็กจะพูดคุยกัน มีการเรียนรู้คำและประโยคใหม่ๆ ซึ่งจะเป็นการเรียนรู้และพัฒนาทักษะทางภาษา (Morrison, 2004) และการที่ปล่อยให้เด็กเล่นเองตามลำพังหรือปล่อยให้เด็กดูโทรทัศน์ วีดิโอ หรือเล่นเกมส์จากเครื่องคอมพิวเตอร์ตามลำพังเป็นเวลานานและดูรายการที่ไม่เป็นประโยชน์ ทำให้เด็กขาดทักษะในการติดต่อสื่อสารหรือมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ไม่ช่วยในเรื่องพัฒนาการทางด้านภาษา (ศิริลักษณ์ พนมเชิง, 2556; อัจฉรีย์ อินทุโสมา และวีระศักดิ์ จงสู่วิวัฒน์วงศ์, 2554) พัฒนาการทางภาษาในช่วงวัยเตาะแตะมีความสัมพันธ์กับระดับสติปัญญา การพูดของเด็กจะเพิ่มขึ้นตามอายุสมอง เพราะสมองส่วนที่สำคัญที่สุดในการสื่อสารภาษาและสติปัญญาเป็นส่วนเดียวกัน (เบญจมาศ พระธานี, 2554) เด็กวัยเตาะแตะที่มีพัฒนาการทางภาษาที่ดีจะส่งผลกับการเรียนเมื่อเด็กเจริญเติบโตขึ้นและมีความสามารถในการสื่อสารกับบุคคลอื่นเพิ่มมากขึ้น ทำให้เด็กมีพัฒนาการทุกๆ ด้านเป็นไปตามวัย (พิมพาภรณ์ กลั่นกลิ่น, 2555) และในทางตรงกันข้ามเด็กที่มีปัญหาทางพัฒนาการทางภาษา จะส่งผลทำให้เด็กมีความจำกัดด้านสติปัญญา ทำให้เด็กมีความบกพร่องทางภาษาและการพูด (เบญจมาศ พระธานี, 2554) จะเห็นได้ว่า เพศ พื้นอารมณ์ของเด็ก ผู้ที่ให้การเลี้ยงดูเด็กเป็นประจำที่บ้าน การมีเด็กหรือพี่น้องที่อยู่ในบ้านเดียวกัน ระยะเวลาที่ได้รับการเลี้ยงดูจากสถานรับเลี้ยงเด็ก และจำนวนชั่วโมงเฉลี่ยต่อวันที่เด็กดูโทรทัศน์ วีดิโอ หรือเล่นเกมส์คอมพิวเตอร์ เกี่ยวข้องกับพัฒนาการทางภาษาในเด็กวัยเตาะแตะโดยเฉพาะด้านการพูด อีกทั้งเด็กวัยเตาะแตะเป็นวัยที่มีพัฒนาการทุกๆ ด้านเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว มีความพร้อมที่จะเรียนรู้สิ่งต่างๆ รอบตัวอันนำไปสู่การพัฒนาความเป็นตัวของตัวเอง

ในอนาคต (ลดาวัลย์ ประทีปชัยกุล, 2545) เด็กจึงควรได้รับการส่งเสริมพัฒนาทางภาษาอย่างเหมาะสม

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง ปัจจัยด้านเพศ พื้นอารมณ์ของเด็ก ผู้ที่ให้การเลี้ยงดูเด็กเป็นประจำที่บ้าน การมีเด็กหรือพี่น้องที่อยู่ในบ้านเดียวกัน ระยะเวลาที่ได้รับการเลี้ยงดูจากสถานรับเลี้ยงเด็ก และจำนวนชั่วโมงเฉลี่ยต่อวันที่เด็กดูโทรทัศน์ วีดิโอ หรือเล่นเกมส์คอมพิวเตอร์ กับพัฒนาการทางภาษาในเด็กวัยเตาะแตะ

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบความสัมพันธ์เชิงทำนาย (Predictive correlational research)

ประชากร คือ ผู้ปกครองและเด็กวัยเตาะแตะที่มีอายุ 1-3 ปี ที่อยู่ในเขตเทศบาลเมืองชลบุรี จังหวัดชลบุรี

กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้ปกครองและเด็กวัยเตาะแตะอายุ 1-3 ปี มารับบริการที่คลินิกเด็กดีในโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล คัดเลือกโดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน เริ่มจากสุ่มรายชื่อโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลทั้งหมด 17 แห่ง ที่อยู่ในเขตเทศบาลเมืองชลบุรี จังหวัดชลบุรี สุ่มจำนวนร้อยละ 25 (บุญใจ ศรีสถิตยันทรากร, 2553) โดยการจับสลากแบบไม่ใส่คืน ได้ทั้งหมด 5 แห่ง ขนาดกลุ่มตัวอย่างได้จากการวิเคราะห์อำนาจการทดสอบ (Cohen, 1992) โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ค่าอำนาจการทดสอบเท่ากับ .80 และค่าขนาดอิทธิพลระดับกลางเท่ากับ .13 จำนวนตัวแปรที่ศึกษา 6 ตัวแปร แทนค่าในสูตรการคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่าง ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 97 ราย โดยกำหนดคุณสมบัติของกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

- 1) เป็นบิดา มารดา หรือญาติ คนใดคนหนึ่ง ที่เลี้ยงดูเด็กวัยเตาะแตะเป็นประจำตั้งแต่ 6 เดือนขึ้นไป อายุ 18 ปีบริบูรณ์ขึ้นไป
- 2) เด็กมีสุขภาพทั่วไปปกติ
- 3) สามารถสื่อสารและเข้าใจภาษาไทยได้

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป ประกอบด้วย
 - 1.1 ข้อมูลส่วนบุคคลของเด็กวัยเตาะแตะ ได้แก่ เพศ อายุ ลำดับการเกิด ผู้ที่ให้การเลี้ยงดูเด็กเป็นประจำที่บ้าน การมีเด็กหรือพี่น้องที่อยู่ในบ้านเดียวกัน ระยะเวลาที่ได้รับการเลี้ยงดูจากสถานรับเลี้ยงเด็ก และจำนวนชั่วโมงเฉลี่ยต่อวันที่เด็กดูโทรทัศน์ วีดิโอ หรือเล่นเกมคอมพิวเตอร์
 - 1.2 ข้อมูลส่วนบุคคลผู้ปกครองและครอบครัว ได้แก่ เพศ อายุ ความสัมพันธ์กับเด็ก ลักษณะครอบครัว ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ของครอบครัวต่อเดือน
2. แบบสอบถามพื้นอารมณ์ของเด็ก ของ นาดยา แสงใส และคณะ (2554) มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .80 และค่าความตรงตามเนื้อหา เท่ากับ .83 (นาดยา แสงใส และคณะ, 2554) โดยให้ผู้ปกครองเป็นผู้ตอบแบบสอบถาม ทั้งหมด 36 ข้อ แบ่งออกเป็น 6 ด้าน ได้แก่ ด้านระดับกิจกรรม ด้านการปฏิบัติตัวเป็นเวลา ด้านปฏิกิริยาตอบสนองต่อบุคคลหรือสิ่งเร้าใหม่ ด้านความสามารถในการปรับตัว ด้านความรุนแรงในการตอบสนอง และด้านลักษณะอารมณ์ การวัดเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) มี 5 ระดับ ดังนี้ ข้อความที่เป็นทางบวก ให้คะแนนพฤติกรรมที่แสดงออก คือ กระทำสม่ำเสมอเป็นประจำ (คะแนน 5) กระทำเป็นส่วนมาก (คะแนน 4) บางครั้งกระทำ (คะแนน 3) นานๆ ครั้งจึงกระทำ (คะแนน 2) แทบจะไม่กระทำเลย (คะแนน 1) ข้อความที่เป็นทางลบให้คะแนนพฤติกรรมที่แสดงออก

คือ กระทำสม่ำเสมอเป็นประจำ (คะแนน 1) กระทำเป็นส่วนมาก (คะแนน 2) บางครั้งกระทำ (คะแนน 3) นานๆ ครั้งจึงกระทำ (คะแนน 4) แทบจะไม่กระทำเลย (คะแนน 5) มีช่วงคะแนนอยู่ระหว่าง 36-180 คะแนน แบ่งเด็กออกเป็น 3 กลุ่ม (Thomas & Chess, 1977) ดังนี้

คะแนน 36.0-84.9 หมายถึง เด็กมีลักษณะเลี้ยงยาก

คะแนน 85.0-132.9 หมายถึง เด็กมีลักษณะเลี้ยงไม่ยากและไม่ง่ายหรือเด็กปรับตัวช้า

คะแนน 133.0-180.0 หมายถึง เด็กมีลักษณะเลี้ยงง่าย

3. แบบคัดกรองพัฒนาการทางภาษาของเด็กวัยเตาะแตะ (อายุ 12-36 เดือน) ของกรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข (2540) แบ่งเป็น 3 ช่วงอายุ คือ 1) เด็กอายุ 12.0-17.9 เดือน (3 ข้อ) 2) เด็กอายุ 18.0-23.9 เดือน (2 ข้อ) 3) เด็กอายุ 24.0-36.0 เดือน (2 ข้อ) โดยมีเกณฑ์การประเมิน 2 ระดับ ทำได้ (คะแนน 1) และทำไม่ได้ (คะแนน 0) ใช้เพื่อประเมินความเข้าใจภาษาและการใช้ภาษาของเด็กวัยเตาะแตะ ได้แก่ การตอบสนองต่อท่าทางหรือคำสั่ง การฟังและความสนใจ การพูดและการสื่อสาร เกณฑ์การประเมินคะแนนรวม หมายถึง ในแต่ละช่วงอายุต้องทำได้ทุกข้อจึงจะผ่าน (พัฒนาการทางภาษาปกติ) หากไม่ผ่านข้อใดข้อหนึ่ง คือ ไม่ผ่าน (พัฒนาการทางภาษาสงสัยล่าช้า)

การพิทักษ์สิทธิของกลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยครั้งนี้ ผ่านคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัย ระดับบัณฑิตศึกษา คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา เมื่อวันที่ 24 เมษายน 2558 ผู้วิจัยคำนึงถึงสิทธิกลุ่มตัวอย่าง โดยแจ้งให้ทราบถึงสิทธิ วัตถุประสงค์ และขั้นตอนการเก็บข้อมูล ข้อมูลที่ได้จะถือเป็นความลับโดยใช้รหัสเลขที่แทน

ชื่อและนามสกุล และข้อมูลที่ได้จะนำมาวิเคราะห์ และสรุปผลโดยภาพรวม และข้อมูลจะถูกทำลาย หลังจากผลการวิจัยเผยแพร่เรียบร้อยแล้ว กลุ่มตัวอย่าง สามารถถอนตัวในการวิจัยได้ทุกขั้นตอน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยนำหนังสือจากคณบดีคณะพยาบาล-ศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ถึงสาธารณสุขอำเภอมือเมือง (สสอ.) จังหวัดชลบุรี เพื่อขออนุญาตในการเก็บ รวบรวมข้อมูลในพื้นที่โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพ ตำบล (รพ.สต.) 5 แห่ง ในเขตเทศบาลเมืองชลบุรี จังหวัดชลบุรี

2. เมื่อได้รับอนุญาตจาก สสอ. แล้ว ผู้วิจัย เข้าพบหัวหน้าโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลที่ได้ จากการสุ่มทั้งหมด 5 แห่ง เพื่อแนะนำตัว ชี้แจง วัตถุประสงค์ รายละเอียดของการวิจัย และการ พิทักษ์สิทธิของผู้เข้าร่วมวิจัย พร้อมขอความช่วยเหลือและประสานงานในการเข้าพบกลุ่มตัวอย่างใน การเก็บรวบรวมข้อมูล

3. เลือกกลุ่มตัวอย่างตามคุณสมบัติที่กำหนด

4. ผู้วิจัยดำเนินการและเก็บข้อมูลกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

4.1 แนะนำตนเอง อธิบายวัตถุประสงค์ของ การวิจัย ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล การพิทักษ์ สิทธิของผู้เข้าร่วมวิจัย เมื่อกลุ่มตัวอย่างยินยอมเข้า ร่วมวิจัย ให้ลงนามยินยอมเข้าร่วมการวิจัย

4.2 ผู้วิจัยอธิบายวิธีตอบแบบสอบถามให้ กลุ่มตัวอย่างเข้าใจ แล้วให้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ แบบบันทึกข้อมูลทั่วไป แบบสอบถามพื้นอารมณ์ ของเด็กวัยเตาะแตะ และแบบคัดกรองพัฒนาการ ทางภาษาของเด็กวัยเตาะแตะ

5. ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้มาตรวจสอบความ สมบูรณ์และถูกต้องของข้อมูล ก่อนนำไปวิเคราะห์ ด้วยวิธีการทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ สำเร็จรูป โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง วิเคราะห์ ด้วยการแจกแจงความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และพิสัย

2. วิเคราะห์คะแนนพื้นอารมณ์ของเด็ก โดย หาความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และพิสัย

3. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของปัจจัยด้าน เพศ พื้นอารมณ์ของเด็ก ผู้ที่ให้การเลี้ยงดูเด็กเป็น ประจำที่บ้าน การมีเด็กหรือพี่น้องที่อยู่ในบ้านเดียวกัน ระยะเวลาที่ได้รับการเลี้ยงดูจากสถานรับเลี้ยงเด็ก และจำนวนชั่วโมงเฉลี่ยต่อวันที่เด็กดูโทรทัศน์ วิดีโอ หรือเล่นเกมคอมพิวเตอร์ กับพัฒนาการทางภาษา ในเด็กวัยเตาะแตะ วิเคราะห์โดยใช้สถิติ Chi-square และ Binary logistic regression

ผลการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 97 ราย เป็นผู้ดูแล หลักของเด็ก มีอายุเฉลี่ย 30.94 ปี ($S.D. = 9.72$) ส่วนใหญ่ เป็นเพศหญิง และเป็นมารดา (ร้อยละ 85.6 และ 93.8 ตามลำดับ) เป็นครอบครัวเดี่ยว (ร้อยละ 57.7) เด็กวัยเตาะแตะ มีอายุเฉลี่ย 23.19 เดือน ($S.D. = 7.49$) ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย (ร้อยละ 67.0) เป็น บุตรลำดับแรกของครอบครัว (ร้อยละ 45.4) มารดา เป็นผู้ให้การเลี้ยงดูเด็กเป็นประจำที่บ้าน (ร้อยละ 67.0) ระยะเวลาที่ได้รับการเลี้ยงดูจากสถานรับเลี้ยงเด็ก เฉลี่ย 1.62 เดือน ($S.D. = 5.37$) และจำนวนชั่วโมง เฉลี่ยต่อวันที่ให้เด็กดูโทรทัศน์ วิดีโอ หรือเล่นเกมส คอมพิวเตอร์เฉลี่ย 1.65 ชั่วโมง ($S.D. = 1.30$)

2. พื้นอารมณ์ของเด็กวัยเตาะแตะโดยภาพ รวม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 123.46 ($S.D. = 12.96$) โดย

พบว่า มีลักษณะเป็นเด็กเลี้ยงไม่ยากและเลี้ยงไม่ง่าย เป็นส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70.1) รองลงมา คือ ลักษณะเด็กเลี้ยงง่าย (ร้อยละ 29.9) แต่ไม่พบลักษณะเด็กเลี้ยงยาก

3. พบเด็กมีพัฒนาการทางภาษาสงสัยล่าช้า ในกลุ่มอายุ 12-17.9 เดือน ร้อยละ 17.5 เด็กกลุ่มอายุ 18-23.9 เดือน ร้อยละ 28.9 และเด็กกลุ่มอายุ 24-36 เดือน ร้อยละ 12.4 และรวมทุกกลุ่มอายุ ร้อยละ 58.8

4. เพศของเด็ก (ชาย) มีความสัมพันธ์กับ

พัฒนาการทางภาษาล่าช้า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\chi^2 = 18.50, p < .001$) และจำนวนชั่วโมงเฉลี่ยต่อวันที่เด็กดูโทรทัศน์ วิดีโอ หรือเล่นเกมคอมพิวเตอร์นาน 2 ชั่วโมงต่อวันขึ้นไป มีความสัมพันธ์กับพัฒนาการทางภาษาล่าช้า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\chi^2 = 6.48, p < .05$) ปัจจัยอื่นๆ ดังตารางที่ 1 ไม่มีความสัมพันธ์กับพัฒนาการทางภาษาของเด็กวัยเตาะแตะ (p > .05)

5. เด็กชายมีโอกาสมีพัฒนาการทางภาษาสงสัยล่าช้าเป็น 6 เท่า (Odds Ratio = 6.26) เมื่อ

ตารางที่ 1 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ศึกษากับพัฒนาการทางภาษาของเด็กวัยเตาะแตะ โดยใช้การทดสอบ Chi-square (n = 97)

	ตัวแปร	พัฒนาการทางภาษา				χ^2	p-value
		สงสัยล่าช้า		ปกติ			
		จำนวน	%	จำนวน	%		
เพศ	ชาย	48	49.5	17	17.5	18.50	< .001
	หญิง	9	9.3	23	23.7		
พื้นอารมณ์	เลี้ยงง่าย	16	16.5	13	13.4	.22	.659
	เลี้ยงยาก/ไม่ยากไม่ง่าย	41	42.3	27	27.8		
ผู้ดูแลประจำ	พ่อ/แม่	39	40.2	29	29.9	.19	.822
	คนอื่นๆ	18	18.6	11	11.3		
พี่น้อง	มี	35	36.1	27	27.8	.38	.668
	ไม่มี	22	22.7	13	13.4		
รับบริการในศูนย์เด็ก	≥ 6 เดือน	3	3.1	4	4.1	.79	.442
	< 6 เดือน	54	55.7	36	37.1		
จำนวนชั่วโมงดูโทรทัศน์	< 2 ชั่วโมงต่อวัน	25	25.8	28	28.9	6.48	.013
วิดีโอ หรือเล่นเกมส์	≥ 2 ชั่วโมงต่อวัน	32	33.0	12	12.4		
คอมพิวเตอร์							

ตารางที่ 2 การวิเคราะห์การถดถอยโลจิสติกปัจจัยทำนายพัฒนาการทางภาษาในเด็กวัยเตาะแตะ

ตัวแปร	B	SE	Wald	p-value	Odd ratio	CI
เพศเด็ก (ชาย)	1.834	.494	13.802	<.001	6.26	2.38-16.47
จำนวนชั่วโมงดูโทรทัศน์ วีดิโอหรือเล่นเกมสโคมพิวเตอร์ (≥ 2 ชั่วโมงต่อวัน)	.810	.476	2.898	.089	2.25	0.86-5.71

เทียบกับเด็กหญิงในวัยเดียวกัน และเด็กที่มีจำนวนชั่วโมงเฉลี่ยต่อวันที่เด็กดูโทรทัศน์ วีดิทัศน์ หรือเล่นเกมสโคมพิวเตอร์ตั้งแต่ 2 ชั่วโมงต่อวันขึ้นไป มีโอกาสพัฒนาการทางภาษาสงสัยล่าช้าเป็น 2 เท่า (Odds Ratio = 2.25) เมื่อเทียบกับเด็กวัยเดียวกันที่มีจำนวนชั่วโมงเฉลี่ยต่อวันที่เด็กดูโทรทัศน์ วีดิโอหรือเล่นเกมสโคมพิวเตอร์น้อยกว่า 2 ชั่วโมงต่อวัน อย่างไรก็ตาม ตัวแปรจำนวนชั่วโมงนี้ พบว่า ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($p = .089$) (ตารางที่ 2)

อภิปรายผลการวิจัย

1. เด็กชายวัยเตาะแตะมีความสัมพันธ์กับพัฒนาการทางภาษาล่าช้า ($\chi^2 = 18.50$, $p < .001$) และเด็กชายวัยเตาะแตะมีโอกาสมีพัฒนาการทางภาษาล่าช้าเป็น 6 เท่า (Odds Ratio = 6.26) เมื่อเทียบกับเด็กหญิงในวัยเดียวกัน ทั้งนี้เป็นไปตามสมมติฐานที่ว่า เพศชายมีความสัมพันธ์กับพัฒนาการทางภาษาล่าช้าในเด็กวัยเตาะแตะ ซึ่งหมายถึง เด็กหญิงวัยเตาะแตะมีพัฒนาการทางภาษาที่ปกติกว่าเมื่อเทียบกับเด็กชายในวัยเดียวกัน อภิปรายได้ว่า โดยทั่วไปเด็กหญิงมักจะมีทักษะทางภาษาและพูดเก่งกว่าเด็กชาย เด็กหญิงมีทักษะทางภาษาดีกว่าเด็กชายในด้านคำศัพท์ การออกเสียง ความยาวของประโยคที่พูด ความซับซ้อนของประโยค และความถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ (ฮาตรรอดชานาญ, 2552) สอดคล้องกับการศึกษาของ

ศิริลักษณ์ พนมเชิง (2556) ที่ศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์ในเด็กวัย 1-5 ปี จำนวน 58 คน ที่มีภาวะพูดช้ากว่าวัยในคลินิกเด็กดี โรงพยาบาลของรัฐแห่งหนึ่งพบว่า เด็กชายมีภาวะพูดช้ากว่าเด็กหญิง คิดเป็นร้อยละ 65.5 และ 34.5 ตามลำดับ และเด็กที่มีภาวะพูดช้าส่วนมากอยู่ในช่วงอายุ 1-2 ปี นอกจากนี้มีรายงานการวิจัยทั้งในและต่างประเทศ พบว่า เด็กผู้ชายมีปัญหาพูดช้ากว่าวัยมากกว่าเด็กผู้หญิง (ปริญา หลวงพิทักษ์ชุมพล, 2545; ศิริลักษณ์ พนมเชิง, 2556; Coplan, 1995) ซึ่งปัจจัยทางด้านพันธุกรรมที่มีมาตั้งแต่แรกเกิด คือ เพศของเด็ก จากการทบทวนวรรณกรรมยังไม่มีการศึกษาที่พบสาเหตุว่าเพศชายพูดได้ช้ากว่าเพศหญิงที่ชัดเจน มีเพียงเฉพาะการรายงานอัตราส่วนคิดเป็นจำนวนร้อยละเท่านั้น

2. จำนวนชั่วโมงเฉลี่ยต่อวันที่เด็กดูโทรทัศน์ วีดิโอ หรือเล่นเกมสโคมพิวเตอร์นาน 2 ชั่วโมงต่อวันขึ้นไปมีความสัมพันธ์กับพัฒนาการทางภาษาล่าช้า ($\chi^2 = 6.48$, $p < .05$) แต่จำนวนชั่วโมงนี้ไม่สามารถทำนายโอกาสมีพัฒนาการทางภาษาล่าช้า (Odds Ratio = 2.25, CI = 0.86-5.71) การให้เด็กดูโทรทัศน์ วีดิโอ หรือเล่นเกมสโคมพิวเตอร์ น้อยกว่า 2 ชั่วโมงต่อวัน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพัฒนาการทางภาษาในเด็กวัยเตาะแตะ หมายถึง เด็กที่ดูโทรทัศน์ วีดิโอ หรือเล่นเกมสโคมพิวเตอร์ น้อยกว่า 2 ชั่วโมงต่อวันมีพัฒนาการทางภาษาปกติกว่าเด็กที่ดูโทรทัศน์

วิดีโอ หรือเล่นเกมคอมพิวเตอร์ ตั้งแต่ 2 ชั่วโมงต่อวันขึ้นไป สอดคล้องกับการศึกษาของ อัจฉรีย์ อินทุโสมา และวีระศักดิ์ จงสู่วิวัฒน์วงศ์ (2554) พบว่า การดูโทรทัศน์ 1-2 ชั่วโมงต่อวัน ช่วยลดความเสี่ยงต่อการมีพัฒนาการทางภาษาล่าช้าได้ร้อยละ 21-31 และไม่ควรดูเกินวันละ 2 ชั่วโมง ซึ่งการดูโทรทัศน์มากกว่าวันละ 2 ชั่วโมง ไม่ทำให้เกิดประโยชน์เพิ่มขึ้น และทำนองเดียวกับการศึกษาของ ศิริลักษณ์ พนมเชิง (2556) พบว่า เด็กดูโทรทัศน์วิดีโอ หรือเล่นเกมจากเครื่องคอมพิวเตอร์ตามลำพังถึงร้อยละ 98.3 โดยใช้เวลามากกว่าหรือเท่ากับ 2 ชั่วโมงต่อวัน (ร้อยละ 82.8) ทำให้เด็กขาดทักษะในการติดต่อสื่อสารหรือมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น จากการที่ผู้ปกครองปล่อยให้เด็กดูโทรทัศน์ วิดีโอ หรือเล่นเกมจากคอมพิวเตอร์โดยลำพังเป็นเวลานาน ซึ่งเป็นการสื่อสารทางเดียวไม่มีปฏิสัมพันธ์ จึงไม่ช่วยในเรื่องพัฒนาการทางภาษา ซึ่งอาจส่งผลต่อพัฒนาการทางภาษา คือ การพูดช้า อย่างไรก็ตามในการศึกษาครั้งนี้ พบว่า จำนวนชั่วโมงที่เด็กดูโทรทัศน์ วิดีโอ หรือเล่นเกมคอมพิวเตอร์ ไม่สามารถทำนายโอกาสมีพัฒนาการทางภาษาล่าช้าในเด็กวัยเตาะแตะได้ แม้ว่าจะมีค่า Odds Ratio เท่ากับ 2.25 ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากการมีขนาดกลุ่มตัวอย่างที่ไม่มากพอที่จะมีอำนาจทดสอบเพียงพอทำให้เกิดความคลาดเคลื่อนชนิดที่ 2 (Type II error) ได้ ในการศึกษาครั้งต่อไปจึงควรเพิ่มขนาดกลุ่มตัวอย่างให้มากขึ้น

3. พื้นอารมณ์ของเด็กแบบเลี้ยงง่าย ผู้ให้การเลี้ยงดูเด็กเป็นประจำที่บ้านที่เป็นบิดา/มารดา การมีเด็กหรือพี่น้องที่อยู่ในบ้านเดียวกัน และระยะเวลาที่ได้รับการเลี้ยงดูจากสถานรับเลี้ยงเด็กตั้งแต่ 6 เดือนขึ้นไป ไม่มีความสัมพันธ์กับพัฒนาการทางภาษาในเด็กวัยเตาะแตะ

ลักษณะพื้นอารมณ์และพฤติกรรมของเด็กแต่ละคนนั้น มีความแตกต่างกันตั้งแต่กำเนิดของ

แต่ละบุคคลซึ่งเป็นลักษณะที่ได้รับการถ่ายทอดทางพันธุกรรม และร่วมกับอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมที่ทำให้พื้นอารมณ์เปลี่ยนแปลงไปมีการศึกษาอธิบายว่าประเภทเด็กเลี้ยงยากและเด็กปรับตัวช้า ซึ่งมีแนวโน้มในการเกิดความวิตกกังวลได้ง่าย และอาจเป็นปัจจัยที่มีส่วนในการเกิดภาวะที่เด็กไม่พูดในบางสถานการณ์ เช่น โรงเรียน สถานที่สาธารณะต่างๆ หรือสถานที่ที่เด็กไม่คุ้นเคย แต่สามารถพูดได้ในสถานการณ์อื่นๆ ที่เด็กมีความคุ้นเคย หรือที่บ้าน (สรินนา อรุณเจริญ และวิวรรณ รุ่งไพรวัลย์, 2555; Cohan, Price & Stein, 2006; Scott & Beidel, 2011) ซึ่งการศึกษาที่ผ่านมาอาจมีความแตกต่างของเด็กคนละกลุ่มอายุทำให้การวิจัยครั้งนี้มีผลที่แตกต่างกัน ควรจะต้องศึกษาเพิ่มเติมกลุ่มช่วงอายุที่มากขึ้นในครั้งต่อไป เช่น อายุ 1-4 ปี เป็นต้น

ผู้เลี้ยงดูหลักหรือผู้ปกครองไม่ว่าใครจะเลี้ยงดูเด็กที่บ้าน และการมีเด็ก/พี่น้อง หรือไม่มีในบ้านนั้น อาจมีการสื่อสารพูดคุยกับเด็กไม่ต่างกัน ทั้งนี้ ปัจจัยผู้เลี้ยงดูเด็กเป็นประจำที่บ้านที่เป็นบิดา/มารดา และการมีเด็ก/พี่น้องในบ้านเดียวกันอาจไม่ใช่ปัจจัยโดยตรงแต่อาจจะเป็นการสื่อสารสองทาง (two-way communication) มากน้อยเพียงใดที่จะเกี่ยวข้องกับพัฒนาการทางภาษาในเด็ก เป็นปัจจัยที่ควรจะต้องศึกษาเพิ่มเติมต่อไป ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้แตกต่างจากการศึกษาของ ศิริลักษณ์ พนมเชิง (2556) ที่พบว่าวิธีการเลี้ยงดูของผู้ปกครองหรือผู้ดูแลเด็ก ที่ไม่เปิดโอกาสให้เด็กได้พูด เช่น เมื่อเด็กต้องการความช่วยเหลือ หรือต้องการให้ผู้ใหญ่ทำอะไรให้ เด็กมักจูงมือผู้ใหญ่ไปทำ ผู้เลี้ยงดูเด็กจึงตอบสนองด้วยการทำทุกอย่างให้ โดยเด็กแทบไม่ต้องพูดแต่ใช้ท่าทางหรือภาษากายเพื่อบอกความต้องการของตนเองแทน ทำให้เด็กไม่รู้สึกรู้ว่าการพูดสื่อสารกับผู้อื่นมีความสำคัญเพราะเด็กได้ทุกอย่างโดยที่ไม่ต้องพูด

การมีเด็กหรือพี่น้องที่อยู่ในบ้านเดียวกันไม่มีความสัมพันธ์กับพัฒนาการทางภาษาล่าช้าในเด็กวัย

เตาะเตะ ($\chi^2 = .38, p > .05$) แตกต่างจากการศึกษาของ นิชรา เรื่องดารกานนท์ (2551) พบว่า เด็กในวัยเตาะเตะส่วนใหญ่จะยังไม่สามารถพูดคุยได้เข้าใจ แต่การที่ในบ้านมีเด็กวัยอื่นๆ อยู่ด้วย มีส่วนส่งเสริมและพูดคุยกับเด็ก ส่งผลให้พัฒนาการทางภาษาของเด็กวัยเตาะเตะเป็นไปอย่างเหมาะสม และเด็กยังมีพัฒนาการทางภาษาได้เร็วยิ่งขึ้นถ้าได้อยู่ใกล้ชิดกับพี่น้อง (ฮาตรี รอดชำนาญ, 2552)

ระยะเวลาที่ได้รับการเลี้ยงดูจากสถานรับเลี้ยงเด็กตั้งแต่ 6 เดือนขึ้นไป ไม่มีความสัมพันธ์กับพัฒนาการทางภาษาลำช้าในเด็กวัยเตาะเตะ ($\chi^2 = .79, p > .05$) ในการวิจัยครั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 92.8 มีระยะเวลาที่ได้รับการเลี้ยงดูจากสถานรับเลี้ยงเด็กน้อยกว่า 6 เดือน จึงเป็นความเหมือนกันในกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา (homogeneity) ในเรื่องนี้ และส่งผลให้ไม่พบความเกี่ยวข้องกับพัฒนาการทางภาษา ซึ่งแตกต่างจากการศึกษาของ Morrison (2004) พบว่า ในขณะที่เด็กเล่นกับเพื่อน เด็กจะพูดคุยกัน มีการเรียนรู้คำและประโยคใหม่ๆ จากเพื่อน มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งเป็นการเรียนรู้และพัฒนาทักษะทางภาษา แต่อย่างไรก็ดี

ไม่พบรายงานการวิจัยที่ระยะเวลาเป็นเดือนหรือปีที่เด็กได้รับการเลี้ยงดูจากสถานรับเลี้ยงเด็กกับพัฒนาการทางภาษาในเด็กวัยเตาะเตะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. พยาบาลเด็กและบุคลากรที่เกี่ยวข้องที่มีหน้าที่ดูแลเด็กวัยเตาะเตะ ควรให้คำแนะนำผู้ปกครองในการเลี้ยงดูในการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาที่เหมาะสมโดยเน้นในเด็กเพศชาย รวมทั้งแนะนำให้ควบคุมจำนวนชั่วโมงในการดูโทรทัศน์ วีดิโอ หรือเล่นเกมสคอมพิวเตอร์
2. เป็นแนวทางสำหรับพยาบาลและผู้เกี่ยวข้องที่มีหน้าที่ดูแลเด็ก ในการศึกษาวิจัยขั้นต่อไปที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาในเด็กวัยเตาะเตะ
3. พยาบาลควรจัดบรรยากาศหรือสิ่งแวดล้อม เช่น มุมอ่านหนังสือนิทาน มุมเล่นสมมุติ หน้าห้องตรวจ เพื่อให้เด็กวัยเตาะเตะและผู้ปกครองได้มีการสื่อสารพูดคุยกัน และทำให้ช่วยส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาได้

.....

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข. (2540). แบบคัดกรองพัฒนาการเด็ก. เข้าถึงได้จาก www.dmh.go.th/test/cesd/child/

ธাত্রี รอดชำนาญ. (2552). พัฒนาการทางภาษาของเด็ก. *วารสารเศรษฐศาสตร์อุตสาหกรรม*, เมษายน-กันยายน, 8 (2), 324-328.

นาคยา แสงใส, นุจรี ไชยมงคล และณิรัตน์ ภาครูป. (2554). ปัจจัยทำนายพฤติกรรมการปรับตัวของเด็กวัยก่อนเรียนที่รับบริการในศูนย์เลี้ยงเด็กกลางวัน. *วารสารคณะพยาบาลศาสตร์มหาวิทยาลัยบูรพา*, 19 (2), 97-109.

นิชรา เรืองดารกานนท์. (2551). พัฒนาการทางสติปัญญา. *รายงานการสำรวจสุขภาพประชาชนไทยโดยการตรวจร่างกาย ครั้งที่ 4*. 135-163. เข้าถึงได้จาก http://www.hiso.or.th/hiso/picture/reportHealth/report/report6__11.pdf

นิตยา คชภักดี, นิชรา เรืองดารกานนท์, จันทรีทิตา พฤษานานนท์, รัตโนทัย พลับรู้งการ, ชาศรียา อีรินทร, รวีวรรณ รุ่งไพบรวัณ และพัญวน ดุรงค์วรรณ. (2552). *แนวทางเวชปฏิบัติการดูแลรักษาเด็กที่มีภาวะพูดช้า (Clinical Practice Guideline for Children with Delayed Speech)*. เข้าถึงได้จาก http://thaipediatics.org/attchfile/DBP__CPG__Delayed__Speech__Final.pdf

บุญใจ ศรีสถิตยน์รากูร. (2553). *ระเบียบวิธีการวิจัยทางการแพทย์พยาบาลศาสตร์ The methodology in nursing research* (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: ยูเออนด์ไอ อินเตอร์มีเดีย.

เบญจมาศ พระธานี. (2554). *ออทิสซึม: การสอนพูดและการรักษาบำบัดแบบสหสาขาวิทยาการ*. ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

ปริญญา หลวงพิทักษ์ชุมพล. (2545). *เด็กเริ่มหัดพูดช้า (Delayed Speech)*. โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พิมพ์ภรณ์ กลั่นกลิ่น. (2555). *การสร้างเสริมสุขภาพเด็กทุกช่วงวัย*. ขอนแก่น: คลังน่านาวิทยา.

ลดาวลัย ประทีปชัยกูร. (2545). *การพยาบาลเพื่อส่งเสริมสุขภาพเด็กปฐมวัย*. สงขลา: มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

ศิริลักษณ์ พนมเชิง. (2556). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ในเด็กที่มีภาวะพูดช้ากว่าวัย (Delayed Speech) แผนกผู้ป่วยนอก และคลินิก Well Baby แผนกส่งเสริมสุขภาพ โรงพยาบาลบางละมุง. *วารสารกุมารเวชศาสตร์*, มกราคม-มีนาคม, 44-54. เข้าถึงได้จาก http://www.thaipediatrics.org/file__upload/files/1-2556-9.pdf

ศรียา นิยมธรรม. (2548). *การเรียนรู้สำหรับเด็กปฐมวัย*. (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพฯ: ไร่ไทยเพลส.

สกวรัตน์ เทพรักษ์, ภัสสร มุกดาเกษม, จรรยา สืบนุช และจรรณี จตุพรเพิ่ม. (2557). *การศึกษาปัจจัยด้านการเลี้ยงดูของผู้ปกครองและการมีส่วนร่วมของชุมชนต่อการส่งเสริมการเจริญเติบโตและพัฒนาการเด็กปฐมวัยในเขตสาธารณสุขที่ 4 และ 5*. งานอนามัยแม่และเด็กกลุ่มพัฒนาการส่งเสริมสุขภาพศูนย์อนามัยที่ 4 ราชบุรี กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข. เข้าถึงได้จาก http://www.hpc4.go.th/rcenter//__fulltext/20140331103024__1551/20140403134122__548.pdf

สรินนา อรุณเจริญ และรวีวรรณ รุ่งไพบรวัณ. (2555). *ภาวะเด็กไม่พูดบางสถานการณ์. วารสารกุมารเวชศาสตร์*, ตุลาคม-ธันวาคม, 251-258.

สุมาลี ดีจงกิจ, นิตยา เกษมโกสินทร์ และรวีวรรณ

วัฒนาวงศ์สว่าง. (2550). การสื่อความหมาย.
ใน สุภาวดี ประคุณหังสิต, ตารา โสดี ศอ
นาสิกวิทยา ฉบับเรียบเรียงใหม่ครั้งที่ 1.
กรุงเทพฯ: โฮลิสติก พับลิชชิ่ง.

อัจฉริย์ อินทุโสมา และวีระศักดิ์ จงสู่วิวัฒน์วงศ์.
(2554). วิจัย-เด็กดูทีวีช่วยเพิ่มไอคิวอีคิว. เข้า
ถึงได้จาก <http://xn-12ca3cjx2a2babyhlb9mnd.com/2012/02/baby-sleep-well.html>

อารีย์ คำสังพะ.(2554). การส่งเสริมความเข้าใจภาษา
ของเด็กปฐมวัยโดยผู้ปกครองใช้ชุดกิจกรรม
เล่นกับลูกปลูกภาษา. ปรินญาการศึกษามหา-
บัณฑิต สาขาการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ.เข้าถึงได้จากhttp://thesis.swu.ac.th/swuthesis/Ear__Chi__Ed/Aree__Ka.pdf

ภาษาอังกฤษ

Cohan, S.L., Price, J.M., & Stein, M.B. (2006).
Suffering in silence: Why a developmental
psychopathology perspective on selective
mutism is needed. *Journal of Developmental
& Behavioral Pediatrics*, 27, 341-355.

Coplan J. (1995). Normal speech and language

development and overview. *Pediatrics in
Review*, 16, 91-100. Retrieved from http://www.medicine.uic.edu/UserFiles/Servers/Server__442934/File/Pediatrics/Resident%20Website%20Chicago/developmental%20website/week1__NormalSpeechandLanguage__week1.pdf

Medinnus, G.R., & Johnson, R.C. (1969). *Child
& adolescent psychology: Behavior and
development* New York: John Wiley & Son, Inc.

Morrison, G.S. (2004). *Early childhood education
today*, (9th ed.). New Jersey: Pearson.

Piaget, J. (1986). *The construction of reality in
child*. N.Y.: Ballantine Books.

Scott S., & Beidel, D.C. (2011). Selective
mutism: An update and suggestions
for future research. *Current Psychiatry
Reports*, 13, 251-257.

Thomas, A., & Chess, S. (1977). *Temperament
and development*. New York: Brunner/
Mazel.

Factors Associated with Language Development in Toddlers

Wannasiri Promwichai*, Nujjaree Chaimongkol**, and Yune Pongjaturawit***

Abstract

Purpose: To examine factors associated with language development in toddlers.

Design: Predictive correlational research.

Method: Subjects were 97 caregivers who brought their toddlers to well child clinics of district health promoting hospitals in Chon Buri province. A multi-stage random sampling technique was used to recruit the subjects. Data were collected using demographic record form, a child temperament questionnaire, and a screening tool for toddler's language development. Data were analyzed using descriptive statistics, Chi-square test, and binary logistic regression.

Findings: Child gender (boy) and average of 2 hours or more per day for watching television, video, or computer game were significantly associated with suspected language developmental delay ($\chi^2 = 18.50, p < .001$ and $\chi^2 = 6.48, p < .05$). Additionally, being a boy was 6 times more likely to have delayed language development than same age girls (OR = 6.26, CI = 2.38-16.47).

Conclusion: Toddler boys were more likely to have delayed language development than same age girls, especially in those who watched television, video, or computer game 2 hours or more per day. Nurses and child health care providers should advise parents on how to promote appropriate language development especially among boys.

Keywords: Language development / Toddler / Boys / Average hours per day of watching television, video, or computer game

** Student in master of nursing science program faculty of nursing Burapha University.

** Corresponding author, Faculty of Nursing, Burapha University, 169 Longhaad Bangsaen Rd., Saensuk, Muang, Chonburi 20131 Email: ujjaree@buu.ac.th

*** Assistant professor, Faculty of Nursing, Burapha University.